

og Administrationerne; de bringer et Uromoment ind, som fornyer sig hvert Aar, og som absolut ikke er af det gode.

Saa nævnte det ærede Medlem, at jeg i Fjor havde udtalt under Forhandlingerne med Tjenestemændene, at Forsørgerprincippet skulde ikke blive Tjenestemændene paatvunget imod deres Ønske. Det er ganske rigtigt, at jeg sagde dette i Fjor. I Fjor betragtede jeg det nemlig som givet, saaledes som det ogsaa viste sig at være Tilfældet, at der kunde gennemføres en Nedsættelse med en Trediedel her paa Rigsdagen, og denne Nedsættelse kunde, som Forholdene den Gang laa, gennemføres, uden at der vilde blive paalagt de gifte Tjenestemænd en Byrde, som var for svær for dem at bære. De kunde taale denne Nedsættelse med en Trediedel, og skønt jeg havde anset det for rigtigere, at Forsørgerne havde faaet en noget mindre og til Gengæld Ikke-Forsørgerne en noget større Nedsættelse, sagde jeg: Da jeg dog kan naa det, jeg finansielt ønsker at naa ogsaa paa den anden Maade, vil jeg ikke gennemføre Forsørgerprincippet mod Tjenestemændenes Ønske. Men det samme gælder aldeles ikke i Aar; det har jeg ogsaa meget bestemt hævdet overfor Tjenestemændene, at i Aar kunde jeg ikke give Afkald paa Forsørgerprincippet, selv om de modsatte sig det. I Aar var der Tale om en Nedsættelse, som, hvis den skulde lægges ligeligt paa gifte og ugifte Tjenestemænd, vilde komme til at tyngte for haardt paa de gifte, der allerede har givet Afkald paa saa meget, og derfor, udelukkende derfor, ikke af nogen doktrinær Forkærlighed for Forsørgerprincippet, som jeg i øvrigt anser for rigtigt, men udelukkende fordi der ellers vilde falde for tung en Byrde paa de gifte, som daarligt kan bære den, mente jeg i Aar at maatte holde bestemt paa Forsørgerprincippet. Og jeg kan ikke se, at det skulde være umuligt at gennemføre dette Princip, selv om Organisationerne er imod det, thi det er dog en offentlig Hemmelighed, at der ikke altid er den bedste Overensstemmelse mellem den Røst, man hører fra Organisationerne i saa Henseende, og den Røst, man hører fra de enkelte Tjenestemænd. Jeg skulde tro, at hvis der kunde foretages en hemmelig Afstemning i denne Sag angaaende Forsørgerprincippet, vilde det i alt Fald indenfor nogle af Organisationerne faa Flertal for sig; det er mig allerede meddelt fra kompetent Side, at indenfor Lærerorganisationen har det i Virkeligheden Flertal for sig.

Til det ærede Medlem Hr. Gamborg skal jeg sige, at det hjælper os ikke i Aar,

at vi muligvis kunde have undladt at opføre den nye Møntbygning, og heller ikke, at vi maaske kunde have undladt at opføre en Politibygning paa Orlogsværftet. Det sidste skal jeg ikke komme nærmere ind paa, men hvad Møntbygningen angaar, maa jeg henholde mig til den Motivering, jeg i sin Tid fremsatte for Opførelsen af en ny Møntbygning, en Motivering, som ikke oprindelig stammer fra mig, men fra det ærede Medlems Partifælle, den tidligere Finansminister Brandes, der havde samme Opfattelse af dette Forhold som jeg. I alle Tilfælde, det er nu en Gang noget, der er sket, og det hjælper os ikke ud over et Deficit, at der henvises til, at man kunde have ladet disse Ting ugjorte.

Det ærede Medlem mente, at det var bedst at slaa Konjunktur- og Dyrtidstillæg sammen, naar man dog vilde lade Konjunkturtillægget bevæge sig automatisk efter Prisforholdene. Ja, maaske, men jeg skal gøre opmærksom paa, at det vilde have fundet meget stærk Modstand fra Tjenestemændenes Side. Man maa erindre, at rent bortset fra Spørgsmaalet om den automatiske Bevægelighed, er Konjunkturtillægget og Dyrtidstillægget ganske forskelligt konstrueret, og denne Forskel med Hensyn til Konstruktionen vedbliver jo at eksistere. Dyrtidstillægget er nemlig ens for alle, det har til Hensigt at hjælpe paa et Eksistensminimum, om jeg saa maa sige, derfor er det det samme for en Departementschef og for en Portør, den eneste Forskel, der gøres, er en Forskel mellem gifte og ugifte. Anderledes forholder det sig med Konjunkturtillægget; det er afpasset i Størrelse efter Lønningens Størrelse, og hvis man vilde lade denne Ejendommelighed ved Konjunkturtillægget falde bort og lade det gaa udelukkende efter Dyrtidstillægsprincippet, vilde det møde en stærk Modstand i alt Fald hos en Del af Tjenestemændene, nemlig alle de højere lønnede eller mellemlønnede, de vilde ikke være glade ved denne Forandring, men vilde modsætte sig den med Hænder og Fødder. Jeg har altsaa ønsket at lade selve den organiske Bygning i Tjenestemandsløven blive staaende saa vidt muligt, og derfor har jeg ogsaa ønsket, at den Ejendommelighed, der skabtes for Konjunkturtillægget i 1919: at det staa i Forhold til Lønnigernes Størrelse, skulde bevares.

Det ærede Medlem Hr. Boa talte om Tjenestemændenes Værgeløshed. Denne Værgeløshed har nu ikke været mig saa paa-faldende, jeg synes, de værger sig tappert, og det fortænker jeg dem ikke i. Tiderne